SÉRIE

CARAVAL

FINÁLE

STEPHANIE GARBER

přeložila Irena Steinerová

FINÁLE

Copyright © 2020 by Stephanie Garber

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí bytrozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Irena Steinerová, 2026
Cover © Erin Fitzsimmons, Ray Shappell, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7388-6 (pdf)

STEPHANIE
GARBER

CARAVAL

DÍL TŘETÍ

přeložila Irena Steinerová

KING
COOL

Pro Sarah a Jenny –
žádné vstupenky na Caraval nepotřebuju,
protože vy dvě jste mi už vyplnily tolik snů

Kořenářská čtvrť
Tento dům není tím, čím se zdá
Saténová čtvrť
Podzemní chodby, které vedou ven z města
Vstup do Nesmrtelné knihovny
Podzemní chodby, které vedou ke smrti a rozčtvrcení
Nejlepší rybí karamelky ve Valendě
Rhys Davies

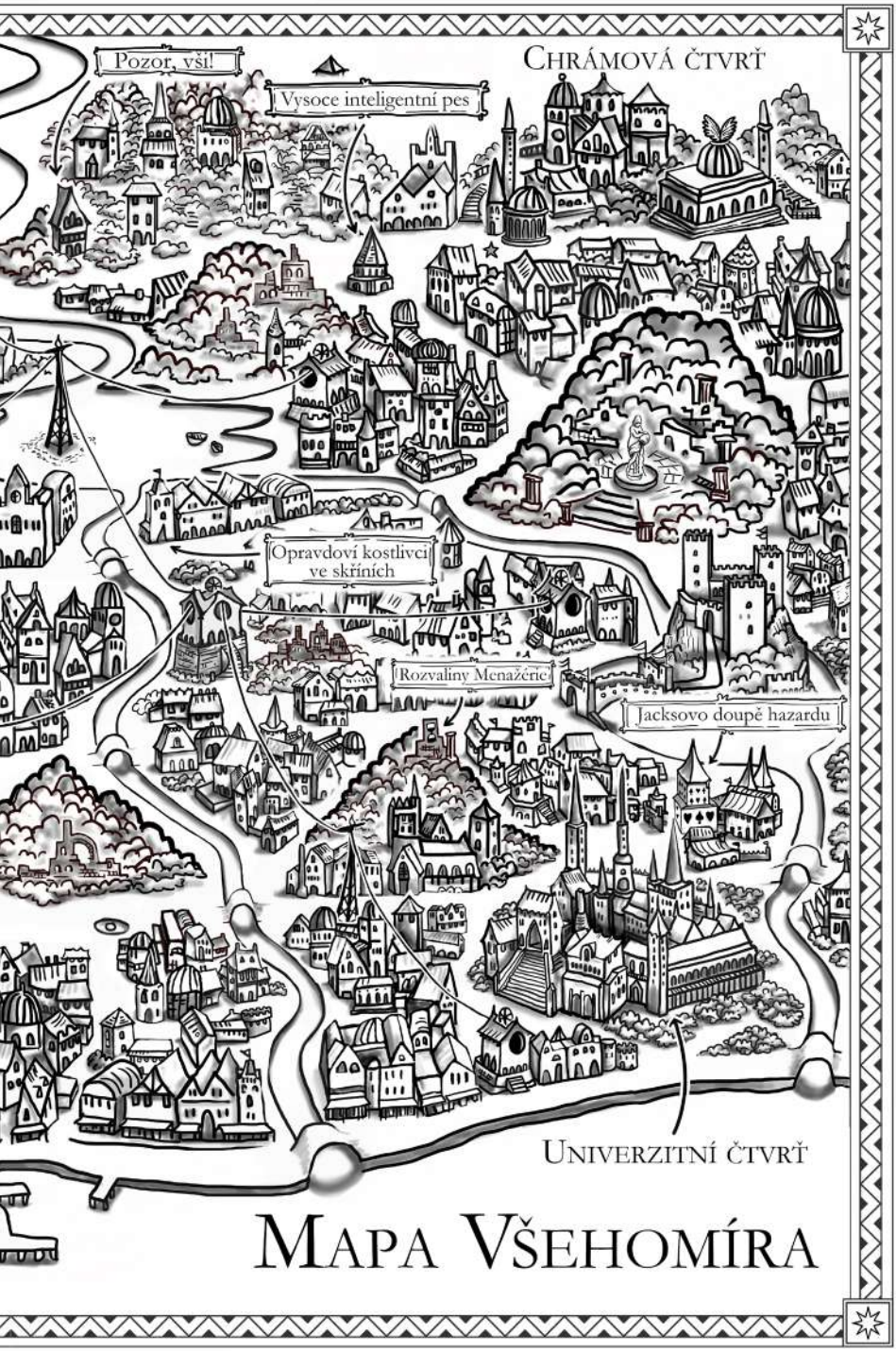

Mapa Všehomíra

Každý příběh má čtyři části: počátek, srdce příběhu, předčasný konec a pravý konec. Bohužel, všem není skutečný konec souzen. Většina lidí se vzdá v té části příběhu, kdy jsou věci nejhorší a všechno vypadá beznadějně. Ale právě tehdy je naděje zapotřebí ze všeho nejvíc. Pouze ti, kdo vytrvají, naleznou pravý konec.

Před počátkem

Komnata Scarlett Dragny byla vzdušným zámkem utkaným ze zázraků a kouzel obrazotvornosti. Ovšem někomu, kdo už zapomněl snít, to mohlo připadat jako smršť v šatníku. Po kobercích v barvě slonové kosti se povalovaly granátově rudé róby a v rozích železné postele s nebesy visely blankytné šaty, jemně povlávající v poryvu slaného větříku, který se sem vloudil otevřenými okny. Sestry usazené na posteli si toho závanu nejspíš vůbec nevšimly, ani osoby, která vnikla do pokoje spolu s ním. Vklouzla dovnitř jako zloděj a neslyšně se blížila k posteli, kde si hrály její dcery.

Scarlett, ta starší, si soustředěně rovnala magnoliově růžovou spodničku, kterou měla přehozenou přes ramena jako pelerínu, a její mladší sestra Donatella si omotávala obličej smetanově bílou krajkou, jako by to byla páska přes oko.

Hlásky měly vysoké, jasné a zvonivé, takové, jaké mohou mít jen děti. Pouhý jejich zvuk byl čarovný, mělnil ostré polední slunce na třpytky barvy pableskujícího karamelu, které jim tančily kolem hlavy jako svatozář z hvězdného prachu.

Obě vypadaly andělsky, dokud Tella neprohlásila: „Já jsem pirát, ne princezna."

Na matčiných rtech soupeřil úsměv s nevolí.

Mladší dcera se jí tolik podobala. Tella měla stejné rebelské srdce a dobrodružného ducha. Byl to dvousečný dar, který její matce vždycky přinášel naději, ale i obavy, že by se Tella mohla dopustit stejných chyb jako ona.

„Ne," odsekla Scarlett s ještě větší umíněností než obvykle. „Vrať mi to, to je moje korunka! Bez korunky nemůžu být královna."

Matka přistoupila k posteli a nevole převládla nad pobavením. Scarlett obvykle nebývala tak bojovná jako Tella, teď však obě holčičky zarputile křivily rty a každá svírala jeden konec perlového náhrdelníku.

„Najdi si jinou korunku, tohle je můj pirátský poklad!" Tella náhrdelníkem zuřivě škubla a perly se rozletěly po místnosti.

Cink!

Cink!

Cink!

Matka jednu zachytila, hbitě ji sevřela mezi dvěma útlými prsty. Drobounká kulička byla stejně růžová jako tváře jejích dcer, když konečně vzhlédly a uviděly ji.

Scarlettiny oříškové oči se už začínaly lesknout; vždycky byla citlivější než sestra. „Zničila mi korunku."

„Moc skutečné královny nespočívá v koruně, holubičko moje. Je tady." Matka si přiložila dlaň na srdce. Pak se otočila k Telle.

„Teď mi řekneš, že pirát nemusí mít poklad? Nebo že moje největší bohatství je tady?" Tella napodobila matku a přitiskla si ručku k hrudi.

Kdyby to udělala Scarlett, matka by to gesto považovala za upřímné; v Telliných očích však rošťácky blýskalo.

Tella v sobě měla jiskru, která buď rozzářila svět, nebo ho spálila na troud.

„Vlastně jsem chtěla říct, že tvůj největší poklad sedí přímo naproti tobě. Není nic vzácnějšího než sesterská láska." Při těch slovech uchopila matka obě dcery za ruce a stiskla je ve svých.

Kdyby byly v místnosti hodiny, zastavily by se. Některé minuty totiž obsahují vteřiny navíc. Okamžiky tak vzácné, že se vesmír o kousíček roztáhne, aby jim udělal místo – a tohle byl jeden z nich. Lidé se s takovými momenty nesetkávají často. Někteří je nezažijí nikdy.

Holčičky to zatím nevěděly, protože jejich příběhy ještě nezačaly, ne doopravdy. Jejich osudy se však měly brzy rozběhnout, a jakmile se tak stane, obě sestry budou potřebovat každičký ukradený okamžik štěstí, co bude k mání.

POČÁTEK

1

Donatella

Když se Legenda poprvé objevil v Telliných snech, vypadal, jako by právě vystoupil z některé z historek, které o něm mezi lidmi kolovaly. V roli Danteho se neoblékal jinak než do odstínů černých jako růže, kterou měl vytetovanou na hřbetu ruky. Dnes v noci, jako Legenda, však měl na sobě smyslně rudý dvouřadový frak se zlatým lemováním, doplněný barevně sladěnou vázankou, a svůj typický cylindr.

Zpod krempy mu vykukovaly lesklé kadeře černých vlasů a stínily oči jako uhel, které se při pohledu na ni rozzářily. Oči se mu třpytily víc než pableskující vody, které omývaly jejich soukromou loďku. Tohle nebyl ten lhostejný a chladný pohled, jaký na Tellu vrhl, když ji nejdřív vysvobodil z balíčku karet a vzápětí bezcitně opustil. Dnes večer se usmíval jako rozmařilý princ, který uprchl z hvězd, aby ji vynesl vzhůru do nebes.

Tella ucítila v břiše známé lechtání nezvaných motýlích křídel. Pořád to byl ten nejkrásnější lhář pod sluncem Tella se ale nehodlala nechat Legendou očarovat stejně jako během Caravalu. Srazila mu cylindr z té

jeho pohledné, ale drzé hlavy, až se pod nimi lodička rozhoupala.

Hbitě kmitl prsty a zachytil klobouk s takovou lehkostí, až by se mohlo zdát, že její reakci očekával; Tella však seděla přímo naproti němu a viděla, jak mu na hladké čelisti zacukal sval. Nacházeli se sice ve snu, kde se jiskrná obloha na okrajích zbarvovala do temného nachu, jako by poblíž číhaly noční můry, ale Legenda byl ostrý jako přesné tahy pera a pulzoval napětím jak čerstvá řezná rána.

„Myslel jsem, že budeš mít větší radost, že mě vidíš," utrousil.

Vrhla na něj nejjedovatější pohled, jakého byla schopná. Bolest z jejich posledního setkání byla ještě příliš živá, než aby ji dokázala skrýt. „Odešel jsi – nechal jsi mě samotnou na těch schodech, když jsem se nedokázala ani pohnout. Jacks mě odnesl zpátky do paláce."

Legenda semkl rty do tenké čárky. „Takže ty mi to neodpustíš?"

„Neříkals, že tě to mrzí."

Kdyby se omluvil, byla by mu odpustila. *Chtěla* mu odpustit. Chtěla věřit, že Legenda se zas tolik neliší od Danteho a ona není jen pouhá figurka ve hře. Chtěla věřit, že ji tu noc opustil, protože měl strach. On se ale netvářil kajícně ani provinile; vypadal spíš podrážděně, že se na něj Tella ještě pořád nepřestala zlobit.

Svíjející se purpurové mraky přeťaly srpek měsíce a rozpůlily ho na dvě části, které pluly po obloze jako přelomený úsměv. Nebe potemnělo.

„Někde mě čekali."

Chlad v jeho hlase zmrazil její naděje.

Povětřím zavířily saze a nad hlavou se jim rozprskl ohňostroj v oslnivých gejzírech granátově rudé, což jí připomnělo ohnivou podívanou z předminulé noci.

Tella pohlédla na nebe a uviděla, jak tančící jiskry vytvářejí obrys Elantinina paláce – nyní *Legendova* paláce. Vlastně ho musela obdivovat za to, jak celou Valendu přesvědčil, že je právoplatným následníkem trůnu Poledníkové říše. Zároveň jí ten podvod připomněl, že Legendův život tvoří jen hry, které se proplétají navzájem. Tella netušila, jestli toužil po trůnu kvůli moci, zda mu šlo o prestiž, anebo si pouze přál sehrát největší představení v dějinách říše. Možná se to nedozví nikdy.

„Nemusel ses chovat tak chladně a krutě, když jsi odcházel," řekla.

Legenda se ztěžka nadechl a člun náhle olízly hladové jazyky vln. Loďka kymácivě plula po úzkém kanálu, který ji vyplivl do fluoreskujícího oceánu. „Říkal jsem ti, Tello, že nejsem hrdinou tvého příběhu."

Tentokrát však neodešel, ale naklonil se blíž. Pohlédl jí do očí přesně tak, jak si to přála, když se naposled rozcházeli, a noc se začala oteplovat. Voněl po magii a srdcebolu a něco na té kombinaci jí napovídalo, že chce být jejím hrdinou, ačkoli tvrdí opak.

Nebo se ji možná jen snaží přimět, aby po něm dál toužila.

Caraval už sice skončil, ale Tella byla stále tady, uvízlá ve snu s Legendou, vznášeli se na vodách z hvězdného prachu a půlnoci a z oblohy dál sršely ohňostroje, jako by ho chtěla korunovat sama nebesa.

Tella se pokoušela ty ohňostroje zastavit – byl to koneckonců její sen –, ale zřejmě je ovládal pouze Legenda. Čím víc se vzpouzela proti svému snu, tím byl úchvatnější. Vzduch sládnul, barvy se rozjasňovaly a z vody vyskakovaly mořské panny s tyrkysovými copánky a perleťově růžovými ocasy a mávaly na Legendu, načež opět mizely pod hladinou.

„Jsi příliš domýšlivý," řekla. „Nikdy jsem po tobě nechtěla, abys byl mým hrdinou."

Oba dva tu předvčerejší noc něco obětovali – ona se nechala uvěznit v kartě osudu, zčásti kvůli jeho bezpečí, a on osvobodil osudníky, aby ji zachránil. Ještě nikdy pro ni nikdo neudělal nic romantičtějšího. Tella ale chtěla víc než romantická gesta. Chtěla ho takového, jaký doopravdy byl.

Jenže si ani nebyla jistá, zda nějaký skutečný Legenda vůbec existuje. A pokud ano, tak pochybovala, že si k sobě někoho pustí tak blízko, aby ho prokoukl.

Nasadil si cylindr zpátky na hlavu a tolik mu to slušelo, až se jí tajil dech. Zároveň ale vypadal spíš jako představa Legendy než skutečná osoba nebo ten Dante, kterého znala a do něhož se zamilovala.

Telle se sevřelo srdce. Nikdy se nechtěla do nikoho zamilovat. A v tu chvíli ho nenáviděla za to, že ji přinutil, aby toho k němu cítila tolik.

Na nebi rozkvetl poslední ohňostroj a zaplavil celou krajinu snů tím nejzářivějším odstínem modři, jaký kdy spatřila. Připomínal barvu splněných snů a uskutečněných fantazií. Sršící světla doprovázela hudba tak líbezná, že by i sirény mohly jen závidět.

Snažil se ji okouzlit. Jenže okouzlení je hodně podobné milostnému románku – dokud trvá, je to fantastické, ale nikdy nevydrží dost dlouho. A Tella chtěla víc. Netoužila se stát další bezejmennou dívkou v příhodách, které se o Legendovi vyprávěly, dívkou, která uvěřila každému jeho slovu jen proto, že se naklonil přes loďku a zadíval se na ni očima, v nichž tančily hvězdy.

„Nepřišel jsem se s tebou dohadovat." Legenda zvedl dlaň, jako by se k ní chtěl natáhnout, ale pak svěsil ruku přes nízkou bočnici loďky do vody a dlouhými prsty si

pohrával s půlnočními vlnkami. „Chtěl jsem vědět, zda jsi dostala můj vzkaz, a zeptat se tě, jestli chceš cenu za vítězství v Caravalu."

Předstírala, že přemýšlí, a přitom si v duchu vybavovala každičké slovo toho dopisu, který znala zpaměti. Vzbudil v ní naději, že o ni ještě stále stojí, protože si vzpomněl na její narozeniny a nabídl jí výhru. Dodal, že bude čekat, až si ji Tella přijde vyzvednout. Jedno ale nenapsal – že se omlouvá za všechno, čím jí ublížil.

„Četla jsem ten vzkaz," odtušila Tella, „ale o cenu nemám zájem. S hrami už jsem skončila."

Ozval se jeho tichý, mučivě známý smích.

„Co je na tom legračního?"

„Že se tváříš, jako bychom spolu už dohráli."

2

Donatella

Legenda vypadal jako čerstvě rozpoutaná bouře. S vlasy rozcuchanými větrem, napřímenými rameny poprášenými sněhem a kabátovými knoflíky zhotovenými z ledu přicházel mrazivě modrým lesem z jinovatky.

Tella si přitáhla plášť z kožešiny v barvě kobaltu těsněji kolem ramen. „Tváříš se, jako by ses mě pokoušel obelstít."

Zkřivil rty v potutelném úsměvu. Minulou noc vypadal spíš jako iluze, ale dnes večer připomínal Danteho, oděného v typických odstínech černé. Z toho ale obvykle vyzařovalo příjemné teplo a Tella se teď nedokázala ubránit myšlence, že mrazivé ovzduší ve snu odráží Legendovu skutečnou náladu.

„Chci jen vědět, jestli si chceš vyzvednout tu cenu za vítězství v Caravalu."

Tella sice strávila půl dne úvahami, co asi výhra obnáší, ale přinutila se potlačit zvědavost. Když Caraval vyhrála Scarlett, získala splněné přání. To by se Telle také hodilo, ale měla pocit, že pro ni má Legenda v rukávu něco víc. Odpověděla by *ano*… kdyby ovšem nevycítila, jak moc Legenda chce slyšet právě tuto odpověď.

3

Donatella

Každou noc jí Legenda vstupoval do snů jako zloduch z pohádkové knížky. Noc co noc, pravidelně a bez výjimky. Bezmála po dva měsíce se každý večer objevil a vždycky zase zmizel, když dostal stejnou odpověď na svou otázku.

Dnes v noci se ocitli v nadpozemské verzi hostince v Legendově kostele. Ze zdí na ně shlížela řada portrétů, na nichž se malíři pokoušeli zachytit svou představu o Legendově podobě, přízračný pianista brnkal tichou melodii a vyzáblí stínoví štamgasti v pestrobarevných cylindrech tančili kolem dokola po místnosti.

Tella seděla na židli ve tvaru mušle v barvě mlžného oparu deštného pralesa a Legenda si hověl naproti ní na brokátové lenošce ve stejné zelené barvě jako kostky cukru, jimiž otáčel v obratných prstech.

Po té první noci na loďce přestal nosit cylindr i frak, čímž potvrdil její podezření, že tyto propriety byly spíš součástí kostýmu než jeho osobnosti. Vrátil se k čistě černému oblečení – a nešetřil smíchem ani úsměvy, tak jako Dante.

Ovšem na rozdíl od Danteho, který si vždy našel záminku, aby mohl na Tellu sáhnout, se jí Legenda ve snech nikdy ani nedotkl. Když letěli horkovzdušným balónem, bylo tam tolik místa, že nebyla šance, aby do něj omylem vrazila. Když se procházeli po zahradě s vodopády, držel se u kraje cestičky, aby o sebe náhodou nezavadili pažemi. Tella nevěděla, zda by dotek znamenal konec jejich společných snů, nebo jestli je jeho odtažitost jen dalším z mnoha způsobů, jak udržuje věci pod kontrolou, ale nesmírně ji to ubíjelo. Sama chtěla být paní situace.

Usrkla doušek jiskřivě zeleného likéru. Na její vkus měl příliš výraznou lékořicovou příchuť, ale líbilo se jí, jak Legendovy oči sklouzly k jejím rtům pokaždé, když se napila. Sice si od ní držel odstup, ale nebránilo mu to v tom se dívat.

Dnes večer měl oči ještě zarudlejší než posledních několik nocí. Smutek vyhlášený za císařovnu Elantine končil za dva dny, což znamenalo, že se blíží Legendova slavnostní korunovace. Od nynějška za dvanáct dní se stane právoplatným císařem. Tella uvažovala, jestli si na něm ty přípravy nevybírají svou daň. Občas mluvil o dění v paláci a stěžoval si, jak úmorný je královský koncil, dnes v noci byl však zamlklý. Zeptat se ho na to ale nemohla – získal by tím body ve hře, kterou spolu hráli, protože tohle rozhodně *byla* hra. Dát Legendovi najevo, že se o něj pořád zajímá, bylo proti pravidlům. Stejně jako doteky.

„Vypadáš unaveně," poznamenala místo toho. „A měl by ses nechat ostříhat, padají ti vlasy do očí."

Koutek rtů mu zacukal a škádlivě opáčil: „Jestli to vypadá tak hrozně, proč ze mě nedokážeš spustit oči?"

„To, že tě nemám v lásce, ještě neznamená, že nejsi hezký."

„Kdybys mě opravdu nesnášela, nepřipadal bych ti přitažlivý ani trochu."

„Nikdy jsem netvrdila, že mám dobrý vkus." Jedním douškem dopila zbytek likéru.

Očima opět spočinul na jejích rtech a v dlouhých prstech přitom otáčel absintovými kostkami cukru. Tetování na prstech zmizelo, ale černá růže na hřbetu ruky mu zůstala. Vždycky, když ji spatřila, se ho chtěla zeptat, proč si ji nechal, když se ostatních tetování zbavil, třeba těch nádherných křídel na zádech, a jestli je to ten důvod, proč už nevoní po inkoustu. Zajímalo by ji také, jestli má ještě pořád ten cejch z Chrámu hvězd na znamení, že dal v sázku vlastní život. Ten dluh na sebe vzal kvůli ní.

Jenže kdyby se na to zeptala, nepochybně by se to považovalo za projev zájmu.

Obdiv naštěstí nebyl v rozporu s jejich nepsanými pravidly. Kdyby ano, oba by už ve hře dávno prohráli. Tella se většinou aspoň snažila působit nenápadně, ale Legenda vůbec. Hltal ji očima zcela nepokrytě a bez kouska studu.

Dnes v noci ovšem působil roztěkaně. Dokonce nijak nekomentoval její šaty – on určoval místo setkání, ale ona si vybírala, co si obleče. Pro dnešní večer zvolila rozverně modrou rozevlátou róbu s ramínky z okvětních lístků, živůtkem protkaným stuhami a sukní z třepetajících se motýlů, díky níž – aspoň ve vlastních představách – vypadala jako lesní královna.

Legenda si ani nevšiml, že mu na rameni přistál jeden z jejích motýlů. Neustále zajížděl očima k přízračnému klavíristovi. A byla to jen Tellina představivost, nebo nálevna působila mdlejším a bezvýraznějším dojmem než její ostatní sny?

Přísahala by, že lenoška, na níž se Legenda uvelebil, vybledla z brčálově zelené do zelenkavého odstínu

omletých mořských sklíček. Ráda by se ho zeptala, co se děje, jenže tím by opět vzbudila zdání, že jí na něm záleží.

„Dnes večer mi nepoložíš tu svou otázku?“

Střelil k ní pohledem. „Víš, jednou se možná přestanu ptát a rozhodnu se, že ti tu cenu prostě nedám.“

„To by bylo báječné.“ Povzdechla si a ze sukně se jí vzneslo několik motýlů. „Konečně bych se v noci pořádně vyspala.“

Jeho hluboký hlas klesl ještě níž. „Chyběl bych ti, kdybych tě přestal navštěvovat.“

„Tak to si o sobě moc myslíš.“

Přestal si pohrávat s kostkami cukru a odvrátil zrak, opět ho upoutal hudebník na jevišti. Klavírista sklouzl do špatné tóniny a falešná melodie všechny tahala za uši. Přízrační tanečníci po celé místnosti začali škobrtat a šlapat si vzájemně na nohy. Pak se ozvala pronikavá rána a všichni ztuhli.

Pianista se skácel na klávesy jako loutka, které někdo přestřihl provázky.

Telle se divoce rozbušilo srdce. Vždycky ji zlobilo, jak velkou má Legenda moc nad jejími sny. Nepřipadalo jí ale, že v tomhle má prsty on. Magie ve vzduchu byla cítit jinak než ta jeho. Ta vždycky voněla sladce, ale tahle byla až příliš přeslazená, téměř zaváněla hnilobou.

Když se obrátila zpátky, Legenda už neseděl, ale stál přímo naproti ní. „Tello,“ pronesl hlasem drsnějším než obvykle, „musíš se vzbudit –“

Jeho poslední slova se rozplynula jako dým a on sám se změnil v popel, zatímco zbytek snu vzplál jedovatým zeleným ohněm.

Když se Tella probudila, na jazyku cítila pachuť spáleniny a v dlani jí spočíval mrtvý motýl.

4

Donatella

Příští noc ji Legenda ve snu nenavštívil.

5

Donatella

Když se Tella probudila, prasklým oknem zavanula dovnitř omamná vůně koláčků z kůry skořicovníku, glorietů ze včelích pláství, karmelitských hnízd a broskvového moaré a zaplnila ložnici malého bytu sladkostí a sny. Ona však vnímala jen pachuť své noční můry. Potáhla jí jazyk povlakem ohně a popela, stejně jako den předtím. S Legendou se něco dělo. Tella tomu nejdřív nechtěla uvěřit. Poté co jejich poslední společný sen skončil v plamenech, se domnívala, že je to možná jen další z jeho her. Když ho však minulou noc hledala ve svých snech, našla jen kouř a řeřavé uhlíky.

Tella se posadila na posteli, odhodila tenkou přikrývku a rychle se oblékla. Bylo proti pravidlům jakýmkoli způsobem projevovat zájem, když ale zajde na průzkum do paláce a vůbec s ním přitom nepromluví, Legenda se o tom nikdy nedozví. A pokud je skutečně v maléru, tak jí bude úplně jedno, že pravidla porušila.

„Tello, kam se tak narychlo strojíš?“

Trhla sebou a srdce jí vyskočilo až do krku při pohledu na matku, která vcházela do jejího pokoje. Byla to

ale jen Scarlett. Až na stříbrný pramen v tmavohnědých vlasech byla jejich matce Palomě téměř k nerozeznání podobná. Stejná vysoká postava, stejné velké oříškově hnědé oči a stejná olivová pleť, jen o nepatrný odstín tmavší než ta Tellina.

Tella pohlédla sestře přes rameno do vedlejšího pokoje. Jak se dalo čekat, matka byla stále uvězněná v osidlech spánku, nehybná jako porcelánová panenka na vyšisovaném prošívaném přehozu, který spočíval na posteli z matné mosazi.

Paloma se nehýbala. Nemluvila. Neotevřela oči. Nebyla už tak popelavá jako ze začátku. Její pokožka měla nyní zdravější barvu, ale rty si zachovávaly znepokojivý odstín rudé jako z pohádky.

Tella ji každý den nejméně hodinu bedlivě pozorovala v naději, že zachytí zachvění řas nebo nějaký jiný pohyb než zvedání a klesání hrudi při dýchání. Jak ji ale varoval Jacks – osudník Srdcový princ –, jakmile se Paloma probudí, procitne i zbytek nesmrtelných osudníků, které Legenda osvobodil z balíčku karet.

Osudníků bylo dvaatřicet. Osm osudových míst, osm osudových předmětů a šestnáct nesmrtelných bytostí. Tella podobně jako většina obyvatel Poledníkové říše kdysi věřila, že tyto dávné bytosti jsou pouhou smyšlenkou, ale jak zjistila po zkušenosti s Jacksem, připomínaly spíš kruté bohy. Občas si sobecky říkala, jen ať se klidně probudí, hlavně když se probere i matka.

Paloma byla společně s osudníky uvězněná v kartách dlouhých sedm let a Tella nebojovala tak urputně za její osvobození, aby se teď dívala, jak spí.

„Tello, co je s tebou?“ zeptala se Scarlett. „A kam ses tak vyparádila?“

„Tohle byly první šaty, co mi padly pod ruku.“

Shodou okolností byly i nejnovější. Zahlédla je ve výloze obchodu dole v ulici a utratila za ně prakticky celou týdenní apanáž.

Šaty měly její oblíbený odstín zvonkově modré, srdíčkový výstřih, širokou žlutou šerpu kolem pasu a sukni do půli lýtek, zhotovenou ze stovek peříček. Možná právě to peří Telle připomnělo kolotoč snů, který pro ni před dvěma měsíci vytvořil Legenda. Namlouvala si ale, že si ty šaty koupila proto, že v nich vypadá, jako by se právě snesla z oblaků.

Tella se na Scarlett usmála jako neviňátko. „Jdu se jenom na chvilku podívat na Festival Slunce."

Scarlett zkrabatila pusu, jako by nevěděla, co odpovědět, bylo ale vidět, jak je rozrušená. Její kouzelné šaty se zbarvily do obzvlášť odpudivého odstínu fialové – Scarlettiny nejneoblíbenější barvy – a jejich střih byl ještě nemodernější než většina nábytku ve stísněném apartmá. Sloužilo jí však ke cti, že zachovala vlídný tón, když podotkla: „Dneska je řada na tobě, abys hlídala Palomu."

„Vrátím se dřív, než budeš muset odejít," slíbila Tella. „Vím, jak je pro tebe dnešní odpoledne důležité. Potřebuju ale jít ven."

Tella to nechtěla dál rozebírat. Scarlett nechápala Tellin vztah s Legendou, který byl popravdě dost složitý. Někdy jí Legenda připadal jako nepřítel, jindy jako přítel, občas jako člověk, jehož kdysi milovala, a tu a tam jako někdo, koho miluje dodnes. Pro Scarlett byl však Legenda mistr hry, lhář a floutek, který si hraje s lidmi jako karbaník s kartami. Scarlett netušila, že Legenda navštěvuje Tellu ve snu každou noc; domnívala se, že se jen příležitostně objeví. A doufala, že verze, s níž se Tella setkává, není ten pravý Legenda, jelikož přichází pouze ve snech.

Tella nevěřila, že před ní Legenda ještě pořád něco hraje. Určitě ale existovaly věci, které jí neříkal. Každou noc jí sice pokládal tutéž otázku, ale už začínala působit spíš jako záminka, aby mohl přijít a vidět se s ní – aby zamaskoval skutečný důvod, proč se objevuje pouze v jejích snech. Tella si bohužel stále nebyla jistá, jestli ji navštěvuje, protože o ni skutečně stojí, anebo s ní hraje ještě nějakou jinou hru.

Tella věděla, že se Scarlett bude zlobit, až se dozví, že jí Legenda vniká do snů každou noc. Zaslouží si ale znát pravdu. Scarlett na tento den čekala celé týdny; má právo vědět, proč Tella najednou utíká pryč.

„Musím zajít do paláce," vyhrkla Tella ve spěchu. „Myslím, že se Legendovi něco stalo."

Scarlettiny šaty ještě víc zfialověly. „Nemyslíš, že by se k nám doneslo, kdyby se budoucímu císaři něco přihodilo?"

„To netuším; vím jen tolik, že mě včera v noci nenavštívil ve snu."

Scarlett našpulila rty. „To ještě neznamená, že je v nebezpečí. Je přece nesmrtelný."

„Něco není v pořádku," trvala na svém Tella. „Ještě se nestalo, aby nedorazil."

„Ale já jsem myslela, že přichází jenom –"

„Možná jsem trochu lhala," přerušila ji Tella. Teď neměla čas poslouchat kázání. „Promiň, Scar, ale věděla jsem, že by se ti to nelíbilo. Prosím tě, nesnaž se mě zastavit. Nemám nic proti tomu, aby ses dneska setkala s Nicolasem."

„Nicolas mi nikdy neublížil," prohlásila Scarlett. „Na rozdíl od Legendy se vždycky choval mile a já už čekám celé měsíce, abych se s ním konečně setkala."

„Já vím. Slibuju, že se vrátím před druhou, než budeš odcházet, a pohlídám matku."

V tu chvíli odbila jedenáctá, takže měla přesně tři hodiny. Musela hned jít.

Přitáhla Scarlett k sobě a sevřela ji v náručí. „Díky za pochopení."

„Neřekla jsem, že tě chápu," opáčila Scarlett, ale pevně ji stiskla.

Jakmile se od sebe odtrhly, Tella popadla šněrovací kotníkové střevíce a po vyrudlém koberci tiše zamířila do matčina pokoje.

Políbila Palomu na chladné čelo. Tella od matky často neodcházela. Od chvíle, co se odstěhovaly z paláce, se u ní snažila zdržovat co nejvíc. Chtěla být u toho, až se matka probudí. Toužila být první tváří, kterou spatří. Nezapomněla, jak ji Paloma zradila a zaprodala Chrámu hvězd, ale rozhodla se zapomenout na hněv a věřit, že existuje vysvětlení, které se dozví, jakmile matka procitne ze zakletého spánku. „Mám tě ráda a brzy se vrátím."

Tellu napadlo, že se nechá zatknout.

Nechtěla do vězení, ale byla to pravděpodobně nejrychlejší cesta do paláce. Na Festival Slunce se do Valendy nahrnulo příliš mnoho návštěvníků z celé říše. Zaplavili všechny linky nebeských kočárů, ucpali ulice i chodníky a přinutili Tellu zvolit delší trasu do paláce a obejít říční deltu ústící do oceánu.

Festival Slunce se konal každý rok v první den období horka. Letos byl obzvlášť bujarý, protože znamenal i konec smutku za císařovnu a zároveň předznamenával Legendovu korunovaci, která se bude konat za deset dní – ačkoli jen Scarlett, Tella a jeho herci ho znali jako Legendu. Pro zbytek říše to byl *Dante Thiago Alejandro Marrero Santos*.

Pouhé pomyšlení na jméno *Dante* Telle přinášelo píchnutí bolesti.

Dante jí teď připadal spíš jako postava z nějakého příběhu. Přesto ji to jméno pokaždé bodlo jako trn a připomnělo jí, jak se zamilovala do iluze – a jak pošetilé by bylo znovu mu uvěřit. Něco ji ale nutilo se za ním rozběhnout a hodit za hlavu festival i celou tu vzrušenou atmosféru v ulicích.

Smutek skončil a konečně zmizely černé prapory, které byly rozvěšené po celém městě. Pochmurné oblečení vystřídaly oděvy v odstínech nebesky modré, kurkumově oranžové a mentolově zelené. Záplava barev, kam oko dohlédlo, doprovázená lákavými vůněmi – kandovaný citrín, tropický led, citronový prášek. Tella se však neodvažovala zastavit u žádného pouličního stánku, aby si koupila pamlsek nebo cizokrajný šumivý mošt.

Přidala do kroku a –

Prudce se zastavila u bývalého stanoviště kočárů se zatlučeným vchodem. Několik lidí do ní zezadu vrazilo a Tella se praštila ramenem o dřevěné dveře plné třísek, když zahlédla ruku s vytetovanou černou růží. *Legendovo tetování.*

Sladkost ve vzduchu zhořkla.

Ta osoba se proplétala davem a Tella jí neviděla do obličeje, měla ale Legendova široká ramena, jeho tmavé vlasy i bronzovou pokožku – při tom pohledu se jí zhoupl žaludek a bezděčně sevřela dlaně v pěst.

Má být přece v nebezpečí!

Představovala si, že je nemocný nebo zraněný nebo že je ve smrtelném ohrožení. Jenže on vypadal… naprosto v pořádku. Možná i víc než to: vysoký, pevný a opravdovější než kdy předtím v jejích snech. Byl to zcela jistě Legenda. Přesto to celé působilo neskutečně, když sledovala, jak sebejistě kličkuje tlačenicí. Ta scéna jí spíš připadala jako další divadýlko.

Coby následník trůnu by se Legenda neměl potulovat venku, oblečený jako prostý venkovan v roztrhaných hnědých kalhotách a podomácku tkané košili. Měl by důstojně projíždět davem na ušlechtilém vraníkovi, se zlatým kroužkem na hlavě a v doprovodu stráží.

Žádné stráže ho ale nechránily. Spíš to vypadalo, že se Legenda ze všech sil snaží vyhýbat hradním patrolám.

Co má za lubem? A proč tak dramaticky zmizel z jejích snů, jestliže se mu nic nestalo?

Legenda nezpomalil a pevným krokem vstoupil do chátrajících rozvalin, které lemovaly Saténovou čtvrť. Všude kolem byly rozpadající se kamenné klenby, přerostlá tráva a schody, které vypadaly, jako by měly sloužit spíš obrům než lidem, a Tella musela popoběhnout, aby svou kořist neztratila z očí. Protože ho samozřejmě sledovala.

Schovávala se za velkými balvany a tryskem přebíhala po kamenité půdě, aby ji nezahlédly stráže, zatímco Legenda stoupal výš a výš.

Očekávala, že s rostoucí vzdáleností od pouličních prodejců bude sladkost ve vzduchu slábnout, ale čím výš stoupala, tím byl cukr na jejím jazyku hustější a studenější. Nechtěně zavadila klouby prstů o zrezivělou železnou bránu, která vypadla z pantů, a pokožka jí zmodrala mrazem.

Ještě bylo vidět slunce, které žhnulo nad festivalem, ale do těchto míst už jeho žár nepronikal. Na pažích jí naskočila husí kůže a znovu zauvažovala, na co si to Legenda hraje.

Dostala se už téměř na vrchol zříceniny. Objevila se před ní obrovská rozbitá koruna z bílých mramorových sloupů, celých zešedlých desetiletími dešťů a lhostejnosti. Tella si dokázala živě představit, jak ta zchátralá

stavba před staletími vypadala. V duchu viděla perleťově bílé sloupy, vyšší než lodní stěžně, které podepíraly kopuli s vitráží, jež vrhala mihotavé duhové odlesky na velkolepou arénu.

Jedno už ale neviděla: Legendu. Vypařil se beze stopy a s ním i veškeré teplo.

Z úst jí unikaly bílé pramínky dechu a bedlivě naslouchala, jestli se neozvou jeho kroky nebo hluboký témbr jeho hlasu. Třeba má s někým schůzku? Nezachytila ale žádný zvuk kromě drkotání svých vlastních zubů, když se kradla kolem nejbližšího sloupu a –

Obloha potemněla a okolní zříceniny jí zmizely z očí.

Tella ztuhla.

Za okamžik zamrkala a pak ještě jednou, než se jí zrak přizpůsobil novému prostředí. Borový les. Ostrůvky sněhu. Varovné záblesky ve zvířecích očích. A vzduch ledovější než jinovatka a kletby.

Už nebyla v jedné z mnoha valendských rozvalin – ocitla se v lese uprostřed období chladu. Celá se klepala a odhalenými pažemi si objímala hruď.

Z měsíce většího, než kdy viděla, se linulo světlo. Safírově zářil na pozadí cizokrajné oblohy a sršely z něj stříbrné hvězdy jako vodopád.

Během posledního Caravalu Legenda očaroval hvězdy, aby vytvořily nová souhvězdí. Sám ale Telle prozradil, že mimo Caraval tak velkou moc nemá. A tohle nepřipomínalo žádný z jejich společných snů. Kdyby to byl sen, Legenda by jí už kráčel naproti s úsměvem padlého anděla, při němž se Telle kroutily prsty u nohou, zatímco předstírala, že s ní vůbec nic nedělá.

V jejích snech navíc nikdy nebývala taková zima. Občas pocítila mrazivý závan ve vlasech nebo polibek ledu na zátylku, ale nikdy se netřásla jako osika. A i kdyby,

stačilo představit si těžký kožich, a vzápětí by se jí objevil kolem ramen. Teď ale neměla nic než tenké krátké rukávky.

Prsty u nohou už měla promrzlé a ojíněné lokny světlých vlasů se jí lepily ke tvářím. Rozhodně se však nehodlala vracet. Chtěla se dozvědět, proč se Legenda vytratil z jejích snů, proč ji tak vyděsil a proč se najednou ocitli v jiném světě.

Mohla by si myslet, že prošel jakýmsi portálem na svůj soukromý ostrov, a ne do jiné dimenze, jenže hvězdy tryskající z trhliny v měsíci tuto teorii vyvracely. Ve svém světě nikdy nic podobného neviděla.

Vůbec by tomu nevěřila, kdyby nešlo o Legendu. On probouzel lidi zpátky k životu. Legenda si lží přivlastnil království. Legenda pohnul hvězdami. Pokud někdo dokázal procházet různými světy, tak jedině on.

A nejen to, také si uměl kouzlem změnit oblečení. Když Tella skrz zasněžené větve znovu zahlédla jeho tmavou siluetu, nevypadal už jako obyčejný poddaný, ale jako Legenda z jejích nejstarších snů, oděný do dokonale padnoucího obleku doplněného krátkým černým pláštíkem z havraních per, elegantním cylindrem a naleštěnými holínkami, na něž se nelepil sníh.

Tella zvažovala, zda má opustit bezpečnou skrýš mezi stromy a jít mu naproti, když vtom Legenda udělal dalších pár kroků – a setkal se s tou nejúchvatnější ženou, jakou kdy Tella spatřila.

6

Donatella

Telle se sevřel žaludek.

Ta žena měla všechno, čeho se Telle nedostávalo. Byla starší – ne o mnoho, ale právě o tolik, aby vypadala spíš jako žena než jako dívka. Navíc byla vyšší než Tella, se sošnou postavou a rovnými, ohnivě rudými vlasy, které jí sahaly až po útlý pas zvýrazněný černým koženým korzetem. Šaty měla také černé, hedvábné a úzké, s rozparky po obou stranách, jež odhalovaly dlouhé nohy v průsvitných punčochách s výšivkou růží.

Tella by těm punčochám možná ani nevěnovala pozornost, kdyby žena neměla růže vytetované i na pažích, černé a úplně stejné jako ta na hřbetě Legendovy ruky.

Tella ji začala okamžitě nenávidět.

A možná i jeho.

Růže nebyly nijak vzácné květiny, ale Tella pochybovala, že jejich stejné tetování je pouhou shodou náhod.

„Vítej zpátky, Legendo." Dokonce i ženin hlas byl pravým opakem toho jejího, trochu nakřáplý a se svůdným přízvukem, který Tella nedokázala zařadit. Žena se neusmála, ale při pohledu na Legendu si olízla rty, jež

rázem ztmavly do sytějšího odstínu rudé, který jí ladil s vlasy.

Tella potlačila nutkání uplácat sněhovou kouli a mrštit ji té ženské do obličeje.

To za ní Legenda chodí za denního světla, zatímco Telle vyhradil pouze říši svých snů? Vždycky jí tvrdil, že přes den se musí věnovat úředním záležitostem, ale Tella už mohla vědět, že mu není radno věřit.

„Moc rád tě vidím, Esmeraldo." Tón Legendova hlasu ji zamrazil až v morku kostí. Když mluvil s Tellou, měl hlas hluboký a tlumený, ale často se škádlivým podtónem. Tohle znělo živočišněji a s nádechem krutosti; hlas, který si neumí hrát. Používal ho stejně přirozeně a nenuceně, jako když si ji laškovně dobíral v jejích snech. Na zlomek okamžiku se Tella neubránila úvahám, co z toho je pouhá role a co skutečnost – tenhle záludný mizera, anebo vyzývavý svůdce, jehož vídala ve spánku?

„Pojďme pryč z té zimy." Žena se do něj zavěsila.

Tella čekala, že se Legenda odtáhne, že dá najevo alespoň špetku nelibosti, ale on si ji jen přivinul blíž a bez okolků na ni sahal, zatímco Telly se za poslední dva měsíce ani nedotkl.

Soptící a napůl zmrzlá Tella se pustila za nimi a sledovala je až k dřevěnému patrovému domku, z jehož oken se linula záře plápolajícího ohně, a když žena otevřela, světlo se rozlilo ven ze dveří. Oba vešli dovnitř.

Tellu ovanulo horko, než se dveře zabouchly a opět ji zahalil mrazivý chlad. Měla by odejít, ale zjevně byla masochistka, protože místo aby se otočila k návratu a ušetřila si další muka, začala se prodírat živým plotem z ostnatých růží, který obklopoval dům, a nedbala přitom na nebohá pírka utržená ze sukně. Skrčila se

pod nejbližším oknem a natahovala uši, aby zaslechla, co se děje uvnitř.

Pokud má Legenda poměr s někým jiným, Tella o tom chtěla vědět všechno. Možná právě kvůli téhle ženě ji tenkrát v noci před Chrámem hvězd opustil.

Tella si třela ruce, aby nezmrzla, a nakoukla dovnitř skrz ojíněné okno. Světnice působila útulně a důvěrně jako rukou psaný milostný dopis, s kamenným krbem přes celou zeď a lesem svíček visících vzhůru nohama ze stropu.

Chata vypadala jako stvořená pro romantická dostaveníčka, ale Tella nezaznamenala žádné polibky ani objetí. Esmeralda seděla na vyhřáté krbové římse jako na trůně a Legenda stál před ní jako věrný poddaný.

Zajímavé.

Možná to identické tetování neznamenalo to, co si Tella myslela. Přesto si dělala starosti. Vždycky byla přesvědčená, že Legenda je svým vlastním pánem. Ať už byla tahle úchvatná žena kdokoli, Telle se nelíbila. A už vůbec se jí nezamlouvalo, jak Legenda stojí, naklání se k ní s mírně skloněnou hlavou a říká: „Potřebuju tvou pomoc, Esmeraldo. Osudníci uprchli z karet osudu, kam jsi je uvěznila."

U všech svatých.

Tella se prudce skrčila, až se zády praštila o ledovou zeď, a zalapala po mrazivém vzduchu. Najednou přesně věděla, kdo je ta mladá žena. Než Legenda osudníky osvobodil, byli uvězněni v kartách osudu stejnou čarodějnicí, která dala Legendovi jeho sílu. Čarodějnicí, s níž Legenda právě mluvil.

Nebylo divu, že se k té ženě choval jako ke královně. Esmeralda ho stvořila. Když na osudníky uvalila kletbu a uvěznila je v kartách, sebrala jim polovinu jejich sil

a dala je Legendovi, jenž ji o několik století později vyhledal. Tella toho o té čarodějnici vlastně moc nevěděla. Rozhodně ale neměla být tak mladá ani tak vysoká a přitažlivá.

„Nepodařilo se mi osudníky zničit. Mrzí mě to. Vyšlo mě to ale draho," pokračoval Legenda a jeho hlas se nesl ven prasklinou v okenním skle. „Od chvíle, co jsou na svobodě, moje magie hodně zeslábla. Osudníci zatím ještě spí, ale mám dojem, že si část svých sil vzali zpátky. Sotva dokážu vyvolat jednoduchou iluzi."

Tella odolávala nutkání vstát a nenápadně nahlédnout dovnitř. *Mluvil pravdu?* Jestli se osudníkům povedlo ukrást mu magii, pak by to vysvětlovalo, proč předevčírem tak překotně zmizel z jejích snů a minulou noc se neukázal vůbec. Na druhou stranu viděla, jak v lese použil kouzlo ke změně oblečení, a nezdálo se, že by mu to činilo nějaké potíže.

Šlo samozřejmě jen o drobnou iluzi a Tella nebyla dost blízko, aby se mohla přesvědčit hmatem. V jednom z dřívějších snů jí Legenda vysvětlil, jak jeho kouzla fungují. Řekl jí tenkrát: *Magie existuje ve dvou podobách. Ti, kteří ji ovládají, dokážou většinou manipulovat buď s lidmi, anebo se světem. Já ale umím obojí a vytvářím věrohodné výjevy, které působí mnohem skutečněji než obyčejné iluze. Umím udělat déšť, a ty nejenže uvidíš padající kapky, ale navíc ucítíš, jak ti voda prosakuje oblečením až na kůži. Když budu chtít, pronikne ti až do morku kostí.*

V tu chvíli se v tom snu rozpršelo, a když se Tella za několik hodin vzbudila, měla zmáčené kadeře a tenkou noční košilku pokrytou vlhkými flíčky na znamení, že ty sny nejsou pouhým výplodem její fantazie, ale skutečnými dostaveníčky s Legendou, a že jeho schopnosti šalby a klamu sahají daleko za jejich hranice.

Legenda možná mluvil pravdu o tom, že ho osudníci připravili o část magie, nebyla to ovšem celá pravda. Třeba ještě stále dokáže vytvářet iluze, ale nejsou dostatečně silné, aby lidé uvěřili, že jsou skutečné.

Tella si vzpomněla na mrtvého motýlka, kterého den předtím po probuzení svírala v dlani. Když se teď nad tím zamyslela, uvědomila si, že toho motýla viděla, ale necítila. Jeho jemná křidélka ji nešimrala na kůži, a když ho položila na noční stolek, zmizel.

„Osudníci nemůžou získat tvou magii," vyštěkla čarodějnice, „ledaže bys je vysvobodil z karet ty sám."

„To bych nikdy neudělal. Jsem snad blázen? Snažím se ten balíček karet zničit od chvíle, co jsi mě stvořila." Legendův tón byl úsečný, jako by ho to hluboce urazilo, jenže Tella věděla, že je to bohapustá lež. Bezostyšně lhal ženě, která ho stvořila. Legenda ty karty zničit chtěl, jenže když se mu k tomu naskytla příležitost, neudělal to. Místo toho pustil osudníky na svobodu, aby zachránil Tellu.

„Pořád chci osudníky zastavit," pokračoval Legenda. „K tomu si ale potřebuju vypůjčit tvou magii."

„Osudníky pomocí magie nezastavíš," opáčila čarodějnice. „Proto jsem ti radila, abys zničil karty osudu. Osudníci jsou nesmrtelní jako ty. Když některého z nich zabiješ, zemře, jenže pak zkrátka zase obživne."

„Musí přece mít nějaké slabé místo." V hlase mu opět zazněl ten ostrý podtón; byl to hlas podloudníka a zloděje. Legenda bažil po Esmeraldině magii a chtěl znát smrtelnou slabinu osudníků.

Telle by se mělo ulevit, že Legenda hledá způsob, jak osudníky zničit – ani ona nechtěla, aby zůstali naživu –, úplně v ní ale zatrnulo, když zaslechla rozhodné klapání jeho podrážek.

Představovala si, jak Legenda přistupuje k Esmeraldě.

Sevřela promrzlé dlaně v pěst a bojovala s rostoucím nutkáním nakouknout dovnitř a přesvědčit se, jakým způsobem se Legenda snaží získat kýženou informaci. Dotýká se té čarodějnice? Objímá ji kolem vosího pasu nebo se na ni dívá pohledem, jaký občas upírá na Tellu?

Když Esmeralda znovu promluvila, zněl její hlas už zase svůdně. „Osudníci, kteří byli uvězněni v kartách, mají skutečně jednu slabinu. Jejich nesmrtelnost je vázaná na osudníka, který je stvořil: na Padlou hvězdu. Pokud zabiješ Padlou hvězdu, pak se jeho osudníci změní z nesmrtelných na bezvěké, jakými jsou například tvoji herci. Magie osudníkům zůstane a nikdy nezestárnou, ale na rozdíl od tvých účinkujících nebudou mít Caraval, který by je přivedl zpátky k životu, jestliže zemřou. Pokud si přeješ zničit všechny osudníky, musíš nejdřív usmrtit Padlou hvězdu."

„Jak to mám udělat?" zeptal se Legenda.

„Myslím, že to už víš. Padlá hvězda má stejnou slabinu jako ty."

Zavládlo ticho tak hrobové, až by Tella přísahala, že slyší dopadat sněhové vločky na okolní růže. Čarodějnice už Legendu dvakrát za sebou přirovnala k Padlé hvězdě. Poprvé při zmínce o osudnících Padlé hvězdy a Legendových hercích. A teď právě řekla, že Legenda má stejnou slabinu jako Padlá hvězda.

Znamená to, že Legenda je osudník?

Telle se vybavilo, co jednou říkala babička Anna, když jí vyprávěla příběh o vzniku Legendy. *„Někteří ho teď asi považují za darebáka. Jiní by řekli, že se díky svým kouzlům přibližuje bohu."*

Lidé v jednu dobu skutečně nazývali osudníky bohy – krutými, vrtošivými a zákeřnými bohy, což bylo důvodem, proč je čarodějnice kdysi uvěznila v kartách.

Tella se otřásla při pomyšlení, že by Legenda mohl být jako oni. Během posledního Caravalu se kvůli osudníkům jako Nemrtvá královna, Dvorní dámy a Srdcový princ málem rozloučila se životem. Nechtěla, aby Legenda patřil do stejné kategorie. Nemohla však popřít, že Legenda je nesmrtelný a vládne magií, čímž se blíží spíš osudníkům než lidem.

Tella nastražila uši a snažila se zaslechnout, o jakou slabinu jde. Legenda to však ve své odpovědi neprozradil.

„Musí existovat jiné řešení," namítl.

„Pokud existuje, tak ho budeš muset najít sám. Nebo tu můžeš zůstat se mnou. Osudníci nevědí, že jsem zavítala do tohoto světa. Jestli zůstaneš, bude to, jako když jsem tě učila, jak ovládat své síly," zavrněla. Doopravdy vrněla.

Tella ji z duše nenáviděla.

Černé trny jí servaly ze sukně několik dalších zmrzlých peříček, když definitivně prohrála bitvu se sebeovládáním, napřímila se a znovu nakoukla do okna. Tentokrát toho ovšem litovala.

Legenda klečel na kolenou před čarodějnicí, která mu zanořila prsty do tmavých vlasů a majetnicky mu přejížděla po pokožce hlavy až dolů na krk, jako by jí patřil.

„Nevěděl jsem, že jsi tak sentimentální," řekl Legenda.

„Jenom když jde o tebe." Zapletla si prsty do jeho vázanky a přitáhla si ho k sobě.

„Přál bych si zůstat, Esmeraldo. Ale nejde to. Musím se vrátit a zničit osudníky, a k tomu potřebuju tvoje síly." Zvedl se z kolenou v okamžiku, kdy se k němu čarodějnice naklonila, jako by ho chtěla políbit. „Chci si je jenom půjčit."

„Nikdo si nechce síly jenom půjčit." Esmeraldin hlas zněl zase kousavě, ale Tella nedokázala říct, zda je to kvůli jeho požadavku, nebo proto, že se vyhnul polibku.

Legenda musel tušit, že ji jeho odmítnutí popudí; přistoupil o krok blíž, uchopil její ruku a letmo ji políbil na klouby prstů. „Udělala jsi ze mě toho, kým jsem, Esmeraldo. Jestli mi nemůžeš věřit ty, tak už nikdo."

„Nikdo jiný by ti ani věřit neměl," prohlásila. Sytě rudé rty se jí však konečně zvlnily do úsměvu. Úsměvu ženy, která říká *ano* muži, jemuž nedokáže odolat.

Tella ten úsměv znala; sama mu ho už věnovala také.

Čarodějnice dávala Legendovi své síly.

Tella věděla, že by se měla otočit a vrátit se do svého světa dřív, než ji tu Legenda nachytá a uvidí, jak se chvěje zimou i všemi těmi city, které k němu proti své vůli ještě stále chová. Zůstala však stát jako přimražená.

Čarodějnice něco mumlala v jazyce, který Tella nikdy neslyšela, a Legenda jí sál krev přímo ze zápěstí. Pil a pil a pil. Bral a bral a bral.

Legendovi zrůžověly tváře a bronzová pokožka získala lesk, zatímco drsná krása čarodějnice uvadala. Ohnivá hříva jí zmatněla na oranžovou, černý inkoust v tetování zešedl. Když Legenda odtrhl rty od jejího zápěstí, Esmeralda se o něj bezvládně opřela, jako by se jí kosti v údech změnily v rosol.

„Vyčerpalo mě to víc, než jsem čekala," hlesla. „Můžeš mě odnést nahoru do ložnice?"

„Promiň," řekl Legenda – ale neznělo to jako omluva. Hlas měl krutý a bez špetky smyslnosti, která by to zamaskovala. Pak dodal pár slov tak tiše, že je Tella neslyšela.

Čarodějnice ještě víc zesinala a její už tak bledá pokožka zbělala jako pergamen. „Děláš si legraci…"

„Všimla sis snad někdy, že bych měl smysl pro humor?" utrousil.

Pak čarodějnici zvedl a přehodil si ji přes rameno s lehkostí floutka, který si právě odškrtl další položku na seznamu.

Tella klopýtavě couvala na zdřevěnělých nohou, doprovázená divokým rojem utrhaných pírek. Věděla, že to Legenda myslel vážně pokaždé, když jí tvrdil, že není hrdina, ale v koutku duše doufala, že ji jednou přesvědčí o opaku. Tella chtěla věřit, že Legendovi na ní opravdu záleží a že je pro něj výjimkou. Nemohla se ale ubránit strachu, že ve skutečnosti je Legenda výjimkou pro ni a že její touha po něm je slabinou, která ji může zničit, pokud ji nepřekoná.

Jestliže byl Legenda ochotný zradit ženu, která ho stvořila, pak bez váhání zradí každého.

Tella se prodrala skrz růže a rozběhla se ze své skrýše pod oknem zpátky k lesu. Klopýtavě seběhla ze stezky mezi stromy a ohlédla se až ve chvíli, kdy byla bezpečně schovaná za skupinkou borovic.

Legenda odešel z chaty s Esmeraldou přes rameno. V tu chvíli už nepůsobil jako Tellin nepřítel, ani přítel, ani ten mladík, kterého kdysi milovala – Legenda teď ztělesňoval každou z těch historek, které se o něm šuškaly a kterým vždy odmítala věřit.

7

Scarlett

Scarlettiny pocity byly anarchií barev, vířily kolem ní v girlandách nedočkavé akvamarínové, nervózní afrikánové a zdeptané zázvorové. Od sestřina odchodu neklidně přecházela sem a tam po místnosti. V koutku duše tušila, že se Tella nevrátí včas, ale zároveň doufala, že ji sestra vyvede z omylu.

Scarlett se zastavila před zrcadlem a znovu se ujistila, že její šaty neodrážejí úzkost, kterou cítí. Světlerůžová krajka měla mdlejší odstín než dřív, ale v tomto zrcadle vypadalo všechno zašlejší a ponuřejší.

Apartmá, které si Scarlett s Tellou pronajaly, bylo ošuntělou tapiserií stárnoucích věcí. Obě dívky se dohodly, že se odstěhují z paláce. Scarlett chtěla být nezávislá. Tella tvrdila totéž. Scarlett se ale domnívala, že její mladší sestra chce hlavně získat větší odstup od Legendy, který ji na konci Caravalu nechal na holičkách.

Tella prosazovala, aby si pronajaly některý z těch moderních bytů v noblesní Saténové čtvrti, ale Scarlett věděla, že musí vystačit s penězi déle než do konce sezóny. Jako kompromis si nakonec vybraly apartmá s několika

malými pokojíky na nejvzdálenějším konci Saténové čtvrti, kde měly rámy zrcadel spíš žlutý než zlatý nádech, křesla byla čalouněná škrábavým aksamitem a všechno páchlo po křídě jako otlučený porcelán. Tella si na to opakovaně stěžovala, ale skromné bydlení jim umožňovalo vydržet s financemi déle. Za většinu peněz, které Tella ukradla otci, si apartmá zajistily až do konce roku. Scarlett netušila, co si počnou pak, to teď ale nebyla její největší starost.

Hodiny odbily třetí.

Scarlett vyhlédla z okna. Mezi rozjařenými návštěvníky oslav nebylo po Telle stále ani vidu ani slechu, konečně ale dorazil Scarlettin pozemní kočár. Ve Valendě jich mnoho nebylo, protože lidé dávali přednost létajícím kočárům před těmi, které kodrcaly ulicemi. Jenže její bývalý snoubenec hrabě Nicolas d'Arcy neboli Nicolas, jak mu nedávno začala říkat, bydlel na venkovském sídle mimo město, daleko od stanovišť nebeských kočárů. Z toho důvodu si Scarlett už před týdnem zajistila odvoz. To ještě ovšem netušila, jaká tlačenice na festivalu bude.

Lidé už na kočího pokřikovali, ať tam nepřekáží. Nebude na ni čekat dlouho. Pokud odjede, Scarlett tam zůstane trčet a promešká příležitost konečně se setkat s Nicolasem.

Sevřela rty, když vcházela do pokoje, kde spala Paloma. *Pořád spí. Pořád jen spí a spí.*

Scarlett se snažila nebýt zahořklá. Když teď věděla, že matka neměla v úmyslu opustit je navždy a že posledních sedm let byla uvězněná v kartách osudu, měla pro ni větší pochopení. Pořád jí ale nedokázala odpustit, že je s Tellou nechala u jejich ničemného otce. Scarlett nikdy nebyla schopná vidět Palomu ve stejném světle jako Tella.

Popravdě, sestra bude nejspíš zuřit, až se vrátí a najde tady Palomu bez dozoru. Neustále opakovala, že nechce, aby se matka probrala o samotě. Scarlett ale pochybovala, že by se Paloma vzbudila právě dnes. A jestli má Tella o ni takovou starost, měla se vrátit domů včas.

Scarlett otevřela vstupní dveře apartmá, aby zavolala služku a požádala ji, ať na matku dohlédne. Jedna ze služebných tam už ale byla, s ruměncem ve tváři a širokým úsměvem.

„Brý odpoledne, slečno." Dívka udělala ledabylé pukrle. „Přišla jsem vám říct, že dole v salónku na vás čeká nějaký gentleman."

Scarlett pohlédla služce přes rameno. Viděla na poškrábané dřevěné zábradlí schodiště, ale dolů do přízemí nedohlédla.

„Uvedl ten gentleman jméno?"

„Říkal, že vás chce překvapit. Je moc hezký." Dívka si upejpavě namotávala pramínek vlasů kolem prstu, jako by ten přitažlivý mladík stál přímo před nimi.

Scarlett zaváhala a zvažovala, co teď. Třeba je to Nicolas, přišel ji překvapit. To k němu ale nesedělo. Byl tak korektní a akurátní, že se s ní ani nechtěl setkat během smutku za císařovnu a požádal ji, aby začátek jejich skutečných námluv odložili až na dnešek.

Existoval ještě jeden možný adept, ale Scarlett si nechtěla dělat marné naděje, zvlášť ne teď. Slíbila si, že dnes na něj myslet nebude. A pokud je to opravdu Julian, tak má pět týdnů zpoždění. Scarlett by si už myslela, že je mrtvý, ale požádala Tellu, aby se na něj zeptala Legendy, a ten potvrdil, že Julian je stále naživu. Neřekl ale, kde jeho bratr je, ani proč se Scarlett ještě neozval.

„Udělala bys pro mě něco?" požádala Scarlett služku. „Matka ještě pořád stůně. Nic nepotřebuje, ale nerada

bych ji nechávala samotnou. Mohla bys každou půlhodinu zkontrolovat, jestli se neprobudila, dokud budu pryč?“

Scarlett podala dívce minci. Pak se srdcem až v krku seběhla po špičkách ze schodů, a ačkoli jí rozum radil opak, doufala, že se Julian nakonec vrátil a že se mu po ní stýskalo stejně jako jí po něm. Tiše našlapovala, ale jakmile vstoupila do salónku, zůstala jako ochromená. Z druhé strany místnosti se na ni upřely Julianovy oči.

Najednou se všude kolem oteplilo. Stěny salónku se smrskly a sálalo z nich horko, jako by okny proniklo dovnitř příliš mnoho slunce a zahalilo všechny ty ošuntělé knihovny a židle jakýmsi mlhavým odpoledním světlem, v němž se celý svět rozostřil – kromě něj.

Vypadal dokonale.

Scarlett by snadno uvěřila, že právě vystoupil z čerstvě namalovaného obrazu. Konečky tmavých vlasů měl vlhké, jantarové oči mu zářily a rty měl pootevřené v odzbrojujícím úsměvu.

Tohle byl ten kluk ze Scarlettiných snů.

Samozřejmě, Julian nejspíš hrál hlavní roli ve snech poloviny dívek na kontinentu.

Všechny její pocity z dřívějška se proměnily v plameny ohnivě mandarinkové barvy. Julian ty barvy neviděl a Scarlett nehodlala dát své city žádným způsobem najevo. Nechtěla, aby se jí podlomila kolena nebo jí zrudly tváře. Nedokázala však zabránit tomu, aby se jí při pohledu na něj nerozbušilo srdce, jako by se za ním chystala rozběhnout, kdyby se dal na útěk. Což už ostatně udělal.

Zřejmě dorazil z ještě teplejšího podnebí. Pečlivě nažehlené rukávy košile měl úhledně vyhrnuté, takže odhalovaly štíhlé paže. Na jednom předloktí se mu vyjímal široký bílý obvaz, ostře kontrastující s pokožkou, kterou měl o několik odstínů tmavší, než byla jeho přirozená

zlatohnědá barva. Zřejmě se opálil v místech, kam ho Legenda naposledy vyslal. Pečlivě zastřižené strniště měl také hustější a delší, než si pamatovala; částečně zakrývalo tenkou jizvu, táhnoucí se od oka k čelisti. Kabát neměl, jen šedou vestu s lesklými stříbrnými knoflíky, které ladily s ozdobným štepováním po stranách tmavomodrých kalhot, jež měl zastrčené do zbrusu nových kožených holínek. Když Scarlett potkala Juliana poprvé, vypadal jako lump, ale teď byl hotovým ztělesněním gentlemana.

„Ahoj, Lettie."

Její šaty okamžitě zareagovaly. Scarlett se je silou vůle snažila přimět, aby se neměnily a neprozrazovaly tak její pocity, jenže ty šaty měly Juliana odjakživa rády. Když si je měla na sebe vzít poprvé, ještě na Legendově ostrově, styděla se převlékat před Julianem a byla trochu zklamaná, že šaty vypadají tak nudně a obyčejně. Pak je na sebe natáhla, a když se otočila a pohlédla na Juliana, šaty se změnily v záplavu krajek a svůdných barev, jako by věděly, že tohle je ten mladík, jehož srdce potřebuje Scarlett získat.

Teď svůj odraz neviděla, ale cítila, jak se šaty vlní. Teplý vzduch jí ovanul dekolt, když se prohluboval výstřih. Sukně se zúžila, těsně obepnula křivku jejích boků a látka změnila barvu na sytě růžovou jako rty lačnící po polibku.

Julianův úsměv přešel do vlčí grimasy a připomněl jí tu noc, kdy ji odvezl z jejího domova na ostrově Trisda. Navzdory hladovému výrazu v očích se však nijak nepokusil zmenšit vzdálenost mezi nimi. Opřel se loktem o naprasklou vitrínu a zezadu ho ozářil paprsek slunce, který pozlatil jeho obrysy, takže vypadal ještě nedotknutelnější.

Scarlett by se k němu nejradši rozběhla a vrhla se mu do náručí, ale zůstala stát ve dveřích jako přikovaná. „Kdy ses vrátil?“ zeptala se chladně.

„Před týdnem.“

A to se tu objevíš až teď? měla Scarlett na jazyku. Připomněla si ale, že to byla ona, kdo mezi ně vrazil klín, když Julianovi oznámila, že se chce setkat s bývalým snoubencem.

Julian jí tenkrát odpověděl, že to chápe, a ať se Scarlett zařídí, jak potřebuje. Pak ho ale Legenda vyslal plnit další úkol.

Nebudu moct napsat, ale potrvá to jen týden, sliboval.

Týden se proměnil ve dva, pak tři, čtyři a nakonec pět, aniž od něj přišla alespoň zpráva, že je naživu. Scarlett netušila, jestli je to proto, že už to s ní vzdal, anebo na ni zapomněl, protože byl tak zaneprázdněný prací pro Legendu.

Julian si promnul zátylek a najednou vypadal nesvůj. Scarlett zajela pohledem k jeho obvázanému předloktí.

„Ty jsi zraněný?“ *To proto nepřišel?* „Co máš s rukou?“

„To nic není,“ zamumlal.

Scarlett by ale přísahala, že se začervenal. Ani netušila, že je toho vůbec schopen. Julian v sobě neměl kouska studu. Odjakživa si kráčel světem s neochvějnou sebejistotou. Teď ale měl ve tváři ruměnec a vyhýbal se jejímu pohledu. „Promiň, že jsem nepřišel dřív.“

„Nic se neděje,“ odtušila Scarlett. „Určitě máš spoustu práce s úkoly, co ti Legenda zadává.“ Ještě jednou střelila pohledem k záhadnému obvazu kolem Julianovy ruky a pak zvedla zrak k jeho očím, které nepřestával upírat do země. „Je od tebe hezké, že ses zastavil. Ráda tě vidím.“ Měla chuť říct mu toho mnohem víc, ale zvenku se ozvalo ržání kočárových koní. Scarlett musela jít; nechtěla si to

u Nicolase pokazit. „Ráda bych si s tebou popovídala, ale bohužel jsem právě na odchodu."

Julian se odlepil od vitríny. „Jestli se jdeš bavit na festival, přidám se k tobě." Byla to zdvořilá nabídka přítele.

Scarlettiny city k Julianovi byly na kamarádství vždycky příliš silné, už od samého počátku, kdy se jí ještě vůbec nelíbil. Scarlett s Julianem nemohli být nikdy jenom přátelé. Potřebovala, aby jí dal víc, nebo ji nechal být.

„Já nejdu na festival," odpověděla Scarlett. „Konečně se setkám s Nicolasem."

Julian se zatvářil zklamaně. Trvalo to jen okamžik. Kdyby od něj Scarlett na vteřinu odtrhla oči, možná by jí to uniklo. Sotva ta slova vypustila z úst, Julian prošel kolem ní ke vstupním dveřím. Scarlett předpokládala, že odejde, vzdá to a definitivně za nimi dvěma zabouchne dveře.

On je ale otevřel s nečekaně přívětivým úsměvem. „Výborně," prohlásil vesele, jako by mu právě oznámila, že k večeři budou kokosové řezy. „Můžu ti dělat garde."

„Já garde nepotřebuju."

„Ty už nějaké máš?"

Scarlett se na něj zamračila. „Ty a já jsme nikdy žádné neměli."

„No právě." Se samolibým úšklebkem zamířil ke kočáru a otevřel dvířka. Ale místo aby jí je zdvořile přidržel, vklouzl do kabiny jako první.

Ve Scarlett to vřelo, když nastupovala do kočáru a sedala si naproti němu. Julian se sice začal oblékat jako gentleman, ale pořád se choval jako darebák. Dokázala by ty jeho naschvály pochopit, kdyby se s ní za těch posledních pět týdnů alespoň jednou pokusil spojit, nebo kdyby se po jejím přiznání, že chce dát druhou šanci Nicolasovi, o ni pokusil bojovat. Jenže se zdálo, že Julian chce bojovat hlavně proti ní.

„Snažíš se mi to překazit," obvinila ho.

„Mohl bych tvrdit, že to by mě nikdy ani nenapadlo, ale byla by to lež." Julian se rozvalil na sedadle a udělal si pohodlí, jak to mladíci mívají ve zvyku.

Ulice Valendy nebyly stavěné pro kočáry, proto byla kabina toho jejich obzvlášť úzká a sotva stačila pro ně dva. Julian však roztáhl paže přes brokátové polštáře a rozhodil nohy, takže zabíral víc než polovinu prostoru.

Scarlett ho popadla za levé koleno, přirazila mu ho k pravému a ukázala na dvířka kočáru, který se už začínal rozjíždět. „Vystup si, Juliane."

„Ne." Ruce se mu svezly z opěradla a naklonil se dopředu.

„Já nikam nejdu, Lettie. Strávili jsme už dost času jeden bez druhého." Položil dlaň na její ruce a pevně si je přitiskl ke kolenu.

Scarlett se mu snažila vymanit, ale byl to jen chabý pokus někoho, kdo ve skutečnosti doufá, že mu to ten druhý nedovolí.

Což Julian splnil. Propletl si snědé prsty s jejími a sevřel je pevněji než kdy předtím, jako by si chtěl vynahradit všechny ty týdny, kdy se jí nemohl dotýkat. „Když jsem tady nebyl, zkoušel jsem si vzpomenout na každé slovo, co jsi mi kdy řekla. Myslel jsem na tebe každou hodinu každého dne, co jsem byl pryč."

Scarlett potlačila úsměv, který se jí dral na rty. Přesně to si přála slyšet. Jenže Julian vždycky moc dobře věděl, co říct. Horší to už bylo s dodržováním všeho, co nasliboval. „A proč jsi teda nenapsal?"

„Řekla jsi mi, že potřebuješ prostor, aby ses mohla setkat s tím svým hrabětem."

„Až tolik prostoru jsem nepotřebovala. Pět týdnů jsem o tobě neměla žádné zprávy. Myslela jsem, že jsi na mě

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Finále*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.